

El jazz que no caduca

Quarta visita de Diana Krall en els darrers tretze anys al Festival de Cap Roig, que amb ella recupera la seva essència com a hereu del Festival de Jazz de la Costa Brava. Perquè cal recordar que la cantant i pianista canadenc és una intèrpret de jazz, si es vol de jazz per a grans audiències, encara que el concepte sembli un oxímoron, però jazz en definitiva. L'elegant Diana pot omplir l'auditori de Cap Roig [<http://www.caproigfestival.com>] d'un públic heterogeni, majoritàriament no habitual de les caves de jazz, amb un repertori farcit de cançons eternes, algunes de les quals van ser èxits populars fa gairebé vuitanta anys en les veus de Frank Sinatra –All or nothing at all, que va obrir el concert– o Nat King Cole (L.O.V.E.), entre altres estàndards com el magistral I've got you under my skin, compost pel mag Cole Porter.

Però Diana i els seus músics –els habituals Robert Hurst (contrabaix) i Karriem Riggins (bateria), més l'experimentat saxofonista Joe Lovano– no es conformen amb recrear melodies evocadores d'un cert glamur remot: com a bons músics de jazz les utilitzen com a punt de partida per emprendre els seus propis viatges instrumentals, amb llibertat i presumiblement amb un cert grau d'improvisació, allargant els temes fins a 8 o 10 minuts de mitjana.

El resultat, dotze temes, amb un sol bis –Exactly like you, una joia cantada des dels anys trenta per Louis Armstrong, Bing Crosby, Sinatra, Nina Simone o Aretha Franklin–, en una hora i tres quarts de música delicada i intensa a parts iguals. Lluny de comportar-se com la diva rossa i cool –per freda i per elegant, amb el seu vestit negre brillant– que de vegades sembla, Diana es va mostrar força càlida i xerraire, parlant del marc incomparable de Cap Roig i de la Lluna que el presidia, i recordant també l'efemèride dels 50 anys de l'arribada de l'home a la Lluna, que es va celebrar el mateix dissabte. Res millor en una ocasió com aquesta que interpretar The night we called it a day, un altre estàndard que han fet seu des de Sinatra a Dylan, i la sempre efectiva Fly me to the Moon.

Després d'un passeig presumptament també nocturn pel Boulevard of Broken Dreams, Diana va sortir a la llum amb una desconstruïda Cheek to cheek, abans d'encarar la recta final amb I lost my mind in a wild romance, Lush life i I was doing alright, cançons sense data de caducitat que Miss Krall reinterpreta a la seva manera, sense intentar emular les grans veus que ja les han fetes immortals, però contribuint de manera decisiva a mantenir viu aquest repertori en els festivals d'estiu del segle XXI.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 22-07-2019, Pàgina 36

-El Punt Avui. Nacional 22-07-2019, Pàgina 24

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1639937-el-jazz-que-no-caduca.html>